

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.697 van 7 april 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 december 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VAN KILDONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

De verzoekende partij verklaart van Oezbeekse nationaliteit te zijn.

Zij dient op 10 juli 2008 een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart als bloedverwant in de opgaande lijn van haar zoon die de Belgische nationaliteit heeft.

Op 9 december 2008 neemt de gemachtigde ambtenaar van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, ter kennis gegeven op 15 december 2008 en gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (1),

aangevraagd op 10 juli 2008 door S., N. (...) geboren te Tachkent, op (in) 23.12.1932 onderdaan van Oezbekistan (Rep.), geweigerd.
Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen. Reden van de beslissing (2):

□ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft onvoldoende bewezen onvermogen te zijn: heeft geen bewijs voorgelegd dat zij niet over onroerende goederen beschikt*
Bovendien zijn er geen bewijzen voorgelegd dat zij niet ten laste is van het OCMW en is er geen bewijs van de aansluiting ziekteverzekering van betrokkene."

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van "ART. 52 § 2,2° JUNCTO ART. 50, § 2, 6°, LITTERA E BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN".

Zij betoogt dat de bestreden beslissing stelt dat haar aanvraag werd afgewezen omdat er ondermeer geen bewijs werd voorgelegd dat zij niet over onroerende goederen beschikte. Hierdoor heeft het bestuur een voorwaarde opgelegd die niet wettelijk voorzien is in de Vreemdelingenwet of in het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zodat de voormelde artikelen geschonden zijn en de gemachtigde ambtenaar van de minister haar wettelijke bevoegdheid overschreden heeft.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht. In ondergeschikte orde wijst zij erop dat inmiddels een attest opgevraagd werd bij het kadaster van de stad Tasjkent die bevestigt dat zij geen onroerende goederen heeft. Voorts legt zij een attest neer van de christelijke mutualiteit dat bevestigt dat zij als persoon ten laste van haar zoon wordt beschouwd. Hiermee werden alle documenten bijgebracht en voldoet zij aan de wettelijke voorwaarden. Bijgevolg voldoet de bestreden beslissing niet aan de materiële motiveringsplicht.

2.2. De verwerende partij merkt op, met verwijzing naar voormelde bepalingen dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen werd omkleed nu zowel de feitelijke als de juridische grondslag werd vermeld en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de overheid. De bestreden beslissing stelt terecht dat de erin vermelde stukken ontbreken zodat de verzoekende partij niet voldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Belgische zoon. Zij betwist overigens niet dat zij vermelde stukken niet heeft overgemaakt. Het louter toevoegen aan het verzoekschrift doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.3. De Raad acht het aangewezen beide middelen samen te behandelen.

Artikel 40 ter van de Vreemdelingenwet luidt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.
Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, bedoelde bloedverwanten in opgaande lijn, moet de Belgische onderdaan aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij tijdens het verblijf in het Rijk ten laste vallen van de openbare overheden en dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's van de betrokken familieleden in België dekt."

Artikel 40 bis § 2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

*“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :
4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”*

Artikel 52 §2 van voormeld koninklijk besluit luidt:

*“§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :
1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;
2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.”*

Artikel 50, § 2, 6°, e) van voormeld koninklijk besluit bepaalt:

*“familielid bedoeld in artikel 40bis van de wet :
(...)e) voor de bloedverwanten in opgaande lijn van een Belg: het bewijs van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen en een ziektekostenverzekering, zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid, van de wet.”*

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat het de aanvrager toekomt te bewijzen dat hij ten laste is van de persoon in functie van wie hij de aanvraag heeft ingediend. De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid’ van een familielid (cfr. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia). Het volstaat niet dat een vreemdeling in een ver verleden ten laste was of in de toekomst zal zijn van een familielid dat gebruik maakte van het recht van vrij verkeer. De afhankelijkheidssituatie dient effectief te bestaan op het ogenblik dat de vreemdeling verzoekt om een hereniging met de Belg of de gemeenschapsonderdaan. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk om – in het kader van de beoordeling van de actualiteit en de realiteit van het ten laste zijn – te stellen dat een vreemdeling die niet kan aantonen dat hij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan zijn afreis naar België, die er op gericht was een verblijfsrecht van meer dan drie maand in België te verwerven, materieel gesteund werd door zijn in België verblijvende familielid, in casu de zoon, niet kan beschouwd worden als zijnde ten laste van dit familielid. De verzoekende partij interpreteert de feitelijke beoordeling die het bestuur maakt inzake de in de wet gestelde vereiste van het ten laste zijn ten onrechte als zouden er bijkomende voorwaarden opgelegd worden. De vraag naar bewijzen dat de verzoekende partij onmiddellijk voorafgaand aan haar verblijfsaanvraag gesteund werd door haar zoon is er immers slechts op gericht vast te stellen dat zij ten laste is van de persoon die zij vervoegt. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij bewijzen heeft voorgelegd dat zij in de periode onmiddellijk voorafgaand aan haar aankomst in België ten laste was van haar zoon. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat een verbintenis tot tenlasteneming, storting verricht door een andere persoon dan diegene die men vervoegt, attesten betreffende de hoegrootheid van het pensioen van de verzoekende partij en loonbrieven van haar zoon als onvoldoende bewijzen beschouwd om een tenlasteneming aan te tonen. Te meer nu op de door de verzoekende partij ondertekende aanvraag vermeld staat dat zij binnen de drie maanden volgende documenten diende voor te leggen: attest van onvermogen, bewijzen ten laste in het verleden, het bewijs niet ten laste te zijn van het OCMW/en “ziekteverzekering zoon”. De verzoekende partij betwist niet dat zij geen bewijs over het ontbreken van het bezit van onroerende goederen, geen attest van het niet ten laste te zijn van het OCMW of geen bewijs van de aansluiting van de ziekteverzekering van de verzoekende partij heeft voorgelegd.

Het gegeven dat de verzoekende partij deze stukken thans wel kan voorleggen, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu de Raad zich voor de beoordeling in het kader van haar wettigheidstoetsing dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Anderzijds kan de verzoekende partij de verwerende partij niet verwijten geen rekening te houden met stukken die zij niet kenbaar heeft gemaakt.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aan.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De verzoekende partij toont niet aan dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond

2.4. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Zij betoogt dat een "Door te beslissen dat een 76-jarige vrouw onmiddellijk het land dient te verlaten, is deze regel geschonden geworden. Gezien haar hoge leeftijd is verzoekster sowieso hulpbehoevend (zie het attest van Dr. K. VAN DEN BULCK; stuk 5).Mevrouw O. S. (...), schoondochter van verzoekster, kan haar deze hulp perfect verschaffen."

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wat de schending van artikel 8 EVRM betreft, wijst de Raad de verzoekende partij erop dat uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezins- en privéleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). De verzoekende partij heeft niet aannemelijk gemaakt dat ze voldeed aan de bepalingen van artikel 40 ter en 40 bis van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 EVRM werd voldaan. De bestreden beslissing heeft bovendien enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Te meer in casu de verzoekende partij zelf naliet de nodige bewijzen om aan de wettelijke voorwaarden te voldoen tijdig over te maken aan het bestuur. Bovendien, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, moet er immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie

tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook bijzonder moeilijk zijn voor de vreemdeling om in het land van herkomst een familieleven te leiden (VANDE LANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). Te dezen toont de verzoekende partij dergelijke onmogelijkheid niet aan.

2.5. Voor het overige voert de verzoekende partij noch in het verzoekschrift, noch in de repliekmemoë andere grieven aan die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend en negen door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. T. LEYSEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

M. BEELEN.